

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ТЪРПЕНИЕТО И ВЯРАТА НА СВЕТИИТЕ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Видението с пътника, слязъл от Ерусалим в Ерихон.....	10
2. Видението с разгулния живот на блудния син	22
3. Видението с Котвата, преминала оттатък завесата	32

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Пиша началните редове на това пророческо послание с дълбокото убеждение, че то е предназначено за всички Верни и непоколебими Божии хора, които устояха в Словото на Божия Пророчески Дух през последните четиринадесет години, откакто съществува служение "Мория". За читател, който случайно е придобил тази книга, ще бъде трудно и дори невъзможно да си представи, че е възможно такова Посвещение и такъв Път. Но това е Истината, каквато Господ я даде за преживяване както на мен, така и на приятелите ми в Бога. И аз знам, че докато имам съдбата да пиша пророчески книги, Святият Дух ще докосва и посочва човеците, които да споделят тази съдба с братска вяност и постоянство. Защото имам духовна отговорност не към съмняващи се или невярващи хора, но към Божието домочадие, което приема пророк в името на пророк, за да получи и награда на пророк, според Святите и Истински думи на Спасителя:

"Който приема вас, Мене приема; и който приема Мене, приема Този, Който Ме е пратил. Който приема пророк в името на пророк, награда на пророк ще получи; и който приема праведник в име на праведник, награда на праведник ще получи..."¹

Още в края на изминалата 2010 година Исус проговори на сърцето ми, че новата година ще започне с ново пророческо послание, което ще напиша и дам на Верните Му. А причината за това послание Господ ми обясни с все по-силния духовен натиск, на който ще бъдат подложени всички, които приеха цялата духовна програма на Божия Пророчески Дух. Аз не искам никой от Божиите хора да изпадне в положение да има къса памет, та да забрави колко Свято и Благодатно беше Делото, за което беше употребен слугата Господен. Защото моята съдба от Небето беше и остава да давам на християните Дух от Духа Господен, Вяра от Вярата Му, Светлина от Светлината Му, Присъствие от Присъствието Му. И стана така, че колкото повече аз бях духовно обогатяван от Небето, толкова повече чрез мен се обогатяваха тези, които приеха пророческите послания за

¹ (Матей 10:40-41)

Верни и Истинни. А дяволът никак не може да приеме, че в неговия свят на поквара, тъмнина и беззаконие има човеци, които блестят като светилина на Сион. Ето защо (по изрично уверение от Исус) аз знам, че гонението, което преживява моето сърце, не е много по-различно от гонението, което преживяват сърцата на всичките ми братя и сестри. И те трябва да бъдат сигурни, че именно със своето преживяно злострадание ще платят цената да останат Исус Христови за Вечността.

Междувременно, докато Господ подготвяше сърцето ми за виденията в тази пророческа книга, Той ми даде да видя ужасните духовни поражения, които тепърва ще преживеят всички, които нямат непоколебим дух за Него. А видяното до такава степен наскърби сърцето ми, щото се почувствах длъжен по някакъв начин да оставя предупреждение, сиреч, напомняне за човеците, които участват в греховете на умноженото беззаконие, без никак да се замислят, че това ще се окаже фатално за тях. Защото на пръв поглед е много лесно някой да влезе в сайта на служение "Мория", а след това да изтегли каквато му скимне книга, воден не от Святия Дух, а от плътско любопитство какво се крие зад пророческите заглавия. Но клопката идва отпосле, когато същият неразумен човек реши да се запознае със съдържанието на онова, което е изтеглил. Защото тогава духът му се оказва на място, за което не е платил цена пред Бога, или пред духовни противници, които никога не е побеждавал чрез Вярата на Исус.

Какво се случва тогава?

Нищо повече, освен духовен прочит на стиховете, с които Божието Слово веднъж вече ни е предупредило, че естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, но го смята за глупост. (Вж. I Коринтяни 2:14) А тогава такъв се запечатва в **"заблудението на беззаконните"**, за което е писано:

"И считайте дълготърпението на нашия Господ като средство за спасение; както любезният ни брат Павел ви е писал, според дадената му мъдрост. Както пише и във всичките си послания, когато говори в тях за тия работи; в които послания има някои неща мъчни за разбиране, които неучените и неутвърдените

изопачават, както правят и с другите писания, за своята погибел. И тъй, вие, възлюбени, като сте предизвестени за това, пазете се да не би да се завлечете от заблудението на беззаконните и да отпаднете от утвърдението си...”²

Аз не искам никой да се намери пред Господа като ненаучен и неутвърден, та да се спъва в собствената си глупост и безумие. Мъдростта, която Исус ни е оставил, е да Го следваме с Неговата Вяра. И следването е да правим стъпки след стъпките Му, а не скокове на сляпо пред Него. Защото не е възможно някой да се съблазни в книгите против търговците в Храма или във виденията със съдебните процеси против Езавел, Корей и Мамон, а да си мисли, че е готов да приеме славните видения от **“Тъмната сянка на човекоубиеца”**. Не е възможно да се задавиш с къшеи от Хляба Господен, а вътрешно да се мотивираш, че ще намериш нужните отговори в Солта на Бог Отец. Понеже пророческите книги, така или иначе, вече са написани и стоят като даденост. Но тази даденост е споделен опит и извървян път, сиреч, духовно познание, а не само знание. И не на последно, а по-скоро на първо място – Исус не е съгласен да ти даде Посвещение от Духа Си, ако ти си пръчка от Лозата, която не иска да ражда никакъв плод...

Как си я представят беззаконните тази работа, че ще влизат в Свящото място на Господ и слугата Му с дух на аванта и користолюбие, за да си вземат книгите, които им се дават даром, а след това ще очакват от Святия Дух мощно да им потвърди пророческите видения? “Искаме само Истината, Свети Душе!” – ще си кажат те.

А Благодатта на Духа? Нея няма ли да поискате? Само знаещи ли желаете да бъдете или и благодатни? Исус в знаеща утроба ли се роди или в благодатна? Не помните ли думите на Апостола, че знанието възгордява, а Любовта назидáva? Защо тогава тичате на корист и бързате на грабеж, а не поискате първом от Исус да ви покаже състоянието на собствените ви сърца? Налива ли някой ново вино в стари мехове? Не се ли съдират те, та всичко да изтече?

² (2 Петрово 3:15-17)

Но ето това е тъжната и страшна картина, която Спасителят показва на сърцето ми, тъй щото ме погълна неизразима скръб. Безумните приемаха книгите ми за даденост, а не за Негово Даване. Те бързаха да взимат, а не да дават. Да желаят, а не да предложат. Да заграбят, а не да пожертват. Да са на далавера, а не на принос. Да чешат религиозната си краста и плътско любопитство "кво толкоз пише оня от Добрич"...

Аз знам от моя Господ, че никак няма да променя тези нечестиви човеци, ако ще да напълня езеро със сълзите си, или да извикам буря с въздишките си. Понеже изобличения против злите им дела Исус ми даде да изявя в много книги преди тази. Но лесно ли се трогват нечестиви, които са хилядократно убедени в блясъка на собствената си праведност? Лесно ли биха се покаяли подиграватели и хулители, които четат под лупа всичко, което пише слугата Господен, та дано биха го уловили дори в една печатна грешка, за да се произнесат, че е еретик и антихрист?

Истината е, че те ще продължат да тъпчат и да се поругават с Благодатта на Святия Дух, защото на тази мерзост са определени, и затова беззаконие са посочени. Мамени и излъгани да сеят благата в сметките на неблагоприятни наемници, а да се поругават с жертвата на един Божий слуга, те в пълна степен ще допълнят мярката на бащите си, от които са били покварени и извратени. Понеже нямат и никога не биха имали Духа, Който да ги доведе до покаяние, та дано биха се трогнали или заплакали от думите на Апостол Павел към Ефеските презвитери:

"Във всичко ви показах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните думите на Господа Исуса, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема..."³

За какво са им на такива хора думите на Господ Исус Христос, след като подобни думи са смърт за егоизма им? Как така ще дават, когато е много по-приятно да получават? И ако все пак решат да изчеткат праведността си и случайно да ми напишат:

"Е, добре де! Пишем ти това писмо да ти кажем "благодаря"! Сега доволен ли си?"

³ (Деяния 20:35)

Не, лицемери! Пренаскърбен съм и само Исус ще утеши сърцето ми! Не ви ли никой научи, че в думата "благодаря" стои Духът, Който иска да превърне даването ви в "благ дар"? И ако дяволът е измамил сърцата ви, та да уповавате на празнодумство, сиреч, на думи, в които не е подействал Святият Дух, то няма ли един ден да ви осъди сериозното предупреждение на Христос:

"И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш..."⁴

Нека всеки за себе си да изпита съдбоносната сила на изреченото от Господ. И ако си вярва, че стои, още веднъж да помоли Исус за потвърждение. Защото всички ще отговаряме пред Него за мислите, думите и делата си. Понеже е лесно да се стъпче една жертва и да се предаде на ужасно поругание животът на един слуга, особено когато Бог премълчава злотворството на нечестивите. Но непременно ще дойде ден, час и миг, когато Съдията ще отвори устата Си, а родът на беззаконието ще млъкне, ако и днес да е толкова гласовит и шумен. А за всички Верни на Господа аз сега ще продължа и със самия разговор, който имах с Него, за да получа божественото посвещение за тази пророческа книга.

Ето думите, които Спасителят проговори на сърцето ми в първите дни на новата година:

"Слуго Мой! Последната изминала година, в която ти понесе върху духа си Моите видения, ще остане като най-тежката и най-усилна година за живота ти. Година, в която дадох на Моята Църква да разбере името на лъжепророка, тъмния пантеон на Сатана в духа на Рим, и възходът на погибелта с поколенията Содом и Египет. Година, в която благоволих да даря на Верните Си Моето Злато и Сребро. Година, в чийто край осветих Свялото Си Рождество, за да бъдете всички родени под Звездата на Агнеца.

Оттук нататък ще дойде време за най-голямото изпитание, когато Сатана ще поиска да пресее всички, които обогатявах чрез Словото на Божия Пророчески Дух. Другояче не би и могло да бъде,

⁴ (Матей 12:36-37)

защото тези четиринадесет години, през които Аз преведох Моите през Кръговете на Хляба, Виното, Маслото и Солта, бяха период на Отеческо благовремие, назначен за вашето духовно израстване, възмъжаване и утвърждаване. Това беше времето, когато на Небесното благовестие от Хълма Мория дяволът противопостави яростни религиозни кампании на един куп лъжепророци в духа на Легион и Мамон, пастори-наемници в духа на Корей и дипломирани книжници в дух на Езавел. Време, в което непоколебимите се закрепиха в Духа Ми, а лицемерните и страхливите се отдръпнаха назад, като похулиха слугата Ми и опозориха името му, за да се запечатат като богоотстъпници и предатели. Време, в което дадох на всички, които слушат Гласа Ми, изобилие от Собственото Си Злато и Сребро.

Как мислиш, Стефане? Би ли вървял някой човек с една голяма торба, пълна със Злато и Сребро, без да се уплаши, че е възможно да му бъде открадната? Би ли бил спокоен, че голямото богатство в торбата му е защитено от крадци и разбойници?"

"О, Исусе! Такъв човек би бил спокоен, само ако е възложил на Теб защитата на богатството, което държи в торбата си..."

"Вярно Ми отговори!" – каза Исус и продължи:

"А колко по-сериозна би станала ситуацията, ако Божието Злато и Сребро прозират от торбата и не могат да се скрият? Няма ли тогава обогатеният от Мене човек да стане видимо богат за всичките Ми неприятели? Ще се съгласят ли крадците и разбойниците да стоят безучастни, когато Златото и Среброто на Месията ги правят да избезумеят от ярост?"

"Не, Господи мой! Крадците и разбойниците ще направят всичко по силите си, за да ограбят, разорят и опропастят този човек. И ако за зла участ биха успели, то тогава този човек би бил най-нещастният и окаян човек на света. А аз не искам дори да помисля върху толкова ужасен сценарий..."

В следващия миг Господ докосна с ръка гърба ми, и сведе устните Си до ухото ми, като ми казваше:

“Било, че не искаш – ще ти се наложи да помислиш! И не просто да помислиш, но да напишеш книгата, с която сега вдъхновявам сърцето ти. Защото ти казвам Истината, че те направих възможно най-богатият с Моето Злато и Сребро. А покрай теб обогатих и всички, които те приеха за Мой слуга и пророк на Небето. Тъй щото днес всички имат по една огромна торба, пълна с Моята Вяра и Моето Слово. Но сега ти казвам, че някои ще бъдат сполетени от съдбата да загубят Златото и Среброто Ми, защото не са Ме последвали с цялото си сърце, но са останали в плен на вавилонския квас. И от богаташи в Духа те скоро ще станат окаяни, нещастни, сиромаси, слепи и голи.

Ето, слуго Мой! Затова ще ти дам да напишеш тази пророческа книга, която се нарича “Търпението и Вярата на Светиите”. Защото чрез нея ще ви науча как да съхраните Златото и Среброто Ми, когато дойдат огнените изпитания и се яви цялата възможна преса на дявола. Защото за всичко това Аз съм говорил на точните места в Евангелието, и сега е време да прочетете думите Ми не с вашия ум, а с Моя Дух.

Онези, които устоят с Мене, та да съхранят Златото и Среброто на Месията, непременно ще се нарекат Род на Господния Триумф и Божията Слава! Онези, които не устоят с Мене, но изгубят Златото и Среброто Ми, ще се нарекат поколение на опустошението и род на отстъплението от Завета Господен!

Аз, Господ от Хълма Мория, все още говоря и не млъквам!

Блажени Светиите, които пазят Вярата Ми и живеят Словото Ми! Те никак няма да изгубят Наградата, която съм Аз!”

1. ВИДЕНИЕТО С ПЪТНИКА, СЛАЗЪЛ ОТ ЕРУСАЛИМ В ЕРИХОН

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

За Божий злострадалец, преживял многократно през годините отмъщенията на Сатана, аз бих могъл да се впусна в дълги и обширни свидетелства на какво е способен Божият противник спрямо някой, който руши делата му и изобличава гнусотиите му. Не е имало пророческа книга, в която макар и вкратце да не съм споделял за скръбта, станала сянка на цялото ми слугуване към Исус. И ако аз съм правил това, то не е било, за да търся съжаление или съчувствие, но за да може всеки, който преживява същото, да се утеши, че в гонението не е сам. Защото гонение има само там, където Исус е жив в сърцето, за да бъде живо и обещанието Му:

“Помнете думата, която ви казах, слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят; ако са опазили Моето учение, и вашето ще пазят...”⁵

Имаме ли тогава някакъв съществен проблем? Отговорът е:

Не! Защото гонението не е изява на насилие, но свидетелство за безсилието на дявола! Тъй щото аз всякога ублажавам човеците, които са гонени заради Божията Правда, както и те неведнъж са ублажавали мен!

Какво обаче се случва с човек, който няма гонение заради Христос, а въпреки това се изживява като християнин и последовател на Божия Син? Стои ли такъв в Завета Господен или си въобразява, че е смачкал дявола с подметките си, тъй щото цялата тъмнина се е парализирала под нозете му? Какво изобщо става с цели общества от безоблачно християнство, които си празнуват така, сякаш, че са на Сватбената Вечеря на Агнето? Какво се случва с тщеславните църкви, в чиито събрания омаяните танцуват и се веселят, сякаш Грабването вече е преминало? Има ли обещание на Спасителя, което да спестява на последната Му Невяста гонението и разпъването на Господния Кръст? Има ли “сигурно местенце” в последния духовен сблъсък между Святостта и умноженото беззаконие, в което

⁵ (Йоан 15:20)

християните да са зрители, а не участници, или коментатори, а не жертвени юнци на Бога и Отца? Истината е, че такава "сигурно местенце" може да съществува само в извратените помисли на богоотстъпниците, сключили мирен договор с дявола, по силата на който той не им пречи, ако те не му пречат.

Една от истините, която искам всеки от читателите на тази книга да разбере и проумее, е фактът, че докато свидетелствата на Духа се виждат като измама за плътта, свидетелствата на плътта всякога са измамни пред Духа. Какво означава това, обяснено най-простичко?

Именно фактът, че плътта силно се противи на Духа, и не приема свидетелството Му за Истина, както и това, че Духът всячески се противи на плътта, изобличавайки усещанията ѝ за лъжливи. Плътта е, която някога е накарала служителят на Лаодикийската църква да си каже:

"Богат съм, забогатях, и нямам нужда от нищо..."⁶

И Духът е, Който е изобличил същият служител, казвайки му:

"...а не знаеш, че ти си окаеният, нещастен, сиромах, сляп и гол..."⁷

Тъй щото – една и съща даденост – погледната от плътта или от Духа, става превратна в тълкуването си. И от избора на човек – към тълкуването на Духа или към това на плътта – ще зависи и сетнината му. А ако ние приложим това духовно наблюдение и върху гонението, то тогава дяволът ще се окаже най-погубителен за нас не когато претърпяваме злото му, а именно когато престанем да го усещаме. Защото в този, втория случай, той ни е измамил в плътта, за да не усетим пораженията в духовното си естество. Да се притесняваме ли тогава, че Сатана е вдигнал буря против сърцата ни? Не разбира се! Защото бурята против нас е заради Канарата вътре в нас! Но ако лукавият смени бурята със затишие, то тогава наистина е дошло време за най-голямата му измама, за която след няколко изречения Господ ще ни даде видението от Живото Си Евангелие. А аз нека още малко да продължа с размишленията си.

⁶ (Откровение 3:17)

⁷ (Откровение 3:17)

Виждаш ли, братко мой, как Господ е видял за нас самите, че сме богати с Неговото Злато и Сребро? Това е твърде голяма отговорност за нас! Защо отговорност? Именно защото в областите на Духа трябва да се плаща цена за всяка стъпка след Спасителя.

Ние заплащаме цената с Неговото Злато и Неговото Сребро!

Защо с Неговото Злато?

Ами защото ходим по невидима пътека със стъпки на Вяра!

Защо с Неговото Сребро?

Ами защото не можем да направим нито една стъпка на Вяра, без тя да е изява на Неговото Слово!

Така разбираш, че Златото и Среброто на Месията не са ни дадени, за да ги държим непокътнати, но за да плащаме с тях цената, която Господ иска от нас. Именно така праведният живее чрез Неговата Вяра и се упътва чрез Неговото Слово. Както на земята не можеш да си купиш нищо от магазина, без да платиш на касата нужната цена, така и в Духа не може да се придобие нищо, без да се заплати цена с Вяра и Слово. И на това съждение свидетелстват верните стихове, които гласят:

“А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които го търсят...”⁸

Как мислиш тогава? Ще се съгласи ли побърканият дявол да гледа безучастно, че си събрал изобилие от Христовото Злато и Сребро, с което заплащаш стоенето си пред Бога и Отца във всеки от Кръговете на Святостта Му? Няма ли Сатана да се преправи на светъл ангел, и като изскочи отнякъде – да ти предложи размяна? Нека ти представя нещата с един убедителен пример, който Господ даде на сърцето ми:

Представи си, че тръгваш със самолет за Париж с едно куфарче, пълно с български левове. Ти пристигаш на аерогарата на френската столица, като си правиш планове да си прекараш чудесно цяла седмица. И още на терминала пристъпваш до павилион, за да си купиш туристическа карта. Но продавачката отвътре те гледа учудено и чака да ѝ заплатиш цената на картата. Така ти изваждаш една банкнота от българските си левчета, като

⁸ (Евреи 11:6)

я питаш колко трябва да ѝ дадеш. Но тя категорично върти глава в знак на неодобрение, и с усмивка бърза да ти каже:

“Не, господине! Тук вашата валута не върви! Потърсете услугите на обменно бюро, защото трябва да ми платите за картата в евро!”

Каквото и да правиш, братко мой, ти ще си останеш напълно неплатежоспособен докато не обмениш левове в евро. Едва тогава няма да имаш никакъв проблем с плащането на която и да било покупка или услуга. А сега си представи нещата под друг ъгъл, който касае не пари, но Вярата и Словото.

Ще те ползват ли Вярата и Словото на Исус в света на дявола? Или обратно – ще те ползват ли парите в Небесните места на Святия Дух? Не трябва ли да поставиш категорично разделение между Божиите и светски богатства с онази Мъдрост на Спасителя, за която в Евангелието е писано:

“Тогава фарисеите отидоха и се съветваха как да Го впримчат в говоренето Му. И пращат при Него учениците си, заедно с Иродианите, да кажат: Учителю, знаем, че си искрен, учиш в истина Божия път и не Те е грижа от никого, защото не гледаш на лицето на човеците. Кажи ни, прочее: Ти как мислиш? Право ли е да даваме данък на Кесаря, или не? А Исус разбра лукавството им, и рече: Защо Ме изпитвате, лицемери? Покажете ми данъчната монета. И те Му донесоха един пеняз. Той им каза: Чий е този образ и надпис? Казват му: Кесарев. Тогава им казва: Като е тъй, отдавайте Кесаревите на Кесаря, а Божиите на Бога...”⁹

Разбираш ли, най-сетне, че Вярата и Словото са за сърцето, а парите – за портмонето? А сега виж и коварният прицел на Сатана, защото той се състои в лукавото кръстосване на приоритетите, при което измаменият приема в сърцето си лъжливия принцип:

“Да отдава Кесаревото на Бога, и Божието на Кесаря!”

Точно в този момент е дошъл златният шанс за демоните на измамата и лукавството. Защото те нямат по-важна задача, поставена им от дявола от тази – да опропасть Вярата и Словото на Христос в сърцето на човека. А това се е случвало, случва се и ще се случва до свършека на света.

⁹ (Матей 22:15-21)

В противен случай Яков не би написал съвършено точните си думи против рода на беззаконните, които гласят:

“Дойдете сега, вие богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идват върху вас. Богатството ви изгни, и дрехите ви са изядени от молци. Златото ви и среброто ви ръждясаха; и ръждата им ще свидетелства против вас и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни. Ето, заплатата за работниците, които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика; и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на Силите. Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато, угоихте сърцата си като в ден на клане. Осъдихте, убихте Праведния; и Той не ви се противи...”¹⁰

Има ли нещо по-страшно и погубително от това – да осребриш Словото на Господ, и да замениш Вярата Му за поклон пред Мамон? Как тогава Златото и Среброто да не ръждясат? Как светлият и чист висон да не бъде прояден от червеи? И ще се яви после пред християните този опустошен от дявола проповедник, за да размахва Библията в ръката си, и да лъже сърцата с измамата на просперитета си. И как няма да се намери един в събранието, който да извика против съблазнителя:

“Измамна порто на дявола! Златото и Среброто на Месията отдавна са ръждясали в сърцето ти! Отказвам да слушам свидетелства за вяра, която печели просперитет на земята, а не Вечен дом на небесата! Отказвам да приемам слово, което дрънка от амвона като Юдови сребърници, защото сетнината му е в огнения пъкъл!”

Тъжното е в това, че хората с непоколебим дух за Бог ще стават все по-малко, поради все по-засилващия се дух на умноженото беззаконие. Вкопчени като удавници за сламка в мизерното си битие, хората ще търсят в църквите не спасителна връзка с Бога, а “спасителни” пакети захар и брашно, ориз и макарони, консерви и сухо мляко. Притиснати от голямото нямане, сиромаси ще се блъскат, за да получат не светлия и чист висон на Духа, но един кат дрехи втора употреба. Те ще викат “Амин” на каквото и да е там, проповядвано от амвона, само и само да дочакат така

¹⁰ (Яков 5:1-6)

жадуваното раздаване на користите. И това, ако не е болест, как да го наречем? И ако това не е окаяност, то с какви думи да го определим? Ще припомни ли някой на гладния стомах сериозното предупреждение на Апостол Павел:

“Ако само в този живот се надяваме на Христа, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление...”¹¹

Къде са Търпението и Вярата ви, Божии хора? Къде е благочестието на Седрах, Мисах и Авденаго? Къде е оня искрен и Свят страх от Бога, за да не повтори никой греха на Исав, който само за едно червено ястие се отрече от първородството си?

Нека видението, което Господ даде на сърцето ми, да бъде за всички вас като най-вярна сигнална лампичка за нещата, които се случват или не се случват в живота ви. Защото докато аз оставах с духа си в Присъствието Му, Исус отново започна да ми говори, казвайки:

“Слуго Мой! Мислил ли си върху думите Ми, че в последните времена любовта на мнозинството ще охладнее поради умноженото беззаконие?”

“Да, Исусе! Не просто съм мислил върху тези Твои думи, но сърцето ми ги открива и преоткрива всеки ден...”

“Как мислиш тогава? Силно ли е още Евангелието на твоя Господ, за да даде отпор на дявола и бесовските му измами по цялата земя, довели до това най-страшно охладняване и коравосърдечие?”

“О, Господи мой! Твоето Евангелие остана единствено Спасително прибежище за Твоите в това жестоко време. Защото Ти оставаш Същият – вчера, днес и завинаги!”

Тук Исус се усмихна и погали главата ми, а след това продължи да говори, като ми казваше:

“Да, Стефане! Така е! Аз наистина оставам Същият, но не такъв беше прицелът на думите Ми. Затова нека да ти помогна с друг въпрос:

¹¹ (1 Коринтяни 15:19)

Какво би се случило с една река, ако върху нея се стовари всичкият възможен арктически студ на земята?"

"О, Исусе! Реката ще се втвърди и замръзне!"

"А няма ли чрез втвърдяването да се съхранят водите под леда – чисти и кристални каквито винаги са били?"

"Да, Спасителю мой! Ти Си ми давал видение за тази река в годините от Кръга на Хляба, когато написах книгата за **"Песента на Божия слуга Моисей"...**"

"А мислил ли си върху това, че и Евангелието също може да се втвърдява, за да съхрани чистотата си? И в този случай самото втвърдяване няма ли да отговаря на един радикален и Свят прочит, който да съхрани Божиите чеда невредими от умноженото беззаконие?"

"Точно така би станало, Господи!"

"Спомни си тогава за онази случка в Евангелието, когато един законник искаше да оправдае себе си, а не Словото Божие. И когато Аз му казах да възлюби Бога с цялото си сърце и душа, и с всичката си сила и ум, а също така и ближния както себе си, той Ме запита:

"А кой е моят ближен?"¹²

Какво стори тогава твоят Господ, слуго Мой?"

"О, Исусе! Ти му разказа историята за Добрия Самарянин, който показва Милост на пребития от разбойниците, (за разлика от свещеника и левита, които избягаха на отсрещната страна), и така най-ясно да обясниш на законника, че ближен за човека е оня, който би се погрижил за него с Божията Любов..."

"Как мислиш тогава? Актуална ли е още тази случка с Добрия Самарянин за времето, в което живееш?"

"Да, прекрасни мой Спасителю! Та нали Ти ми даде да напиша чудната пророческа книга за **"Двете монети на Самарянина"**, свършено свързани със Завета Ти. И затова случката Ти ще остане актуална..."

¹² (Лука 10:29)

В този миг Господ се взря в очите ми, а погледът Му стана необикновено пронизателен. И Той отново ме попита, казвайки:

“Не трябва ли Аз да направя един последен прочит на случката Си, за да разберете не последствията, а причините да се случват злините. Понеже всички вкупом бихте Ми казали:

“Господи, Господи! Благословен да е Добрият Самарянин, че е показал милост на пребития от разбойниците!”

Но колко от вас биха Ме призовали с едни други думи:

“Господи, Господи! Подействай така, че никога Твоите да не бъдат пребивани от разбойници!”

Защото, ако размислиш с Мъдростта Ми, каквото е потърсил пребитият – това е намерил! И нека видението, което ще ти дам, да покаже на всичките Ми братя и сестри, че именно днес е времето, когато мнозина биват пребити от разбойници, понеже губят Вярата и Търпението. А сега нека и самото Ми видение да се разкрие пред очите ти...”

След последните Си думи Господ докосна главата ми, тъй щото пред очите ми се разкри видение. Аз виждах Небесният Ерусалим в цялата му красота и великолепиe. Духът ми стоеше с Господ пред една от Портите на Града, когато видях как по Небесната пътека се задава пътник към Царството. Той беше привлечен от бисерната Светлина на Ерусалимската Порта и вече правеше последните си крачки, за да стигне до нея. А точно тогава Исус вдигна ръката Си и ми даде знак да внимавам твърде много. И имаше защо, понеже там на Небесната пътека се появи духът на Мамон, ковчежникът на дявола и императорът на светското богатство. Той разпери златната си пелерина като прегради пътеката пред пътника и му казваше:

“За къде си се запътило, чедо мое, с тази толкова дълбока и пълна торба!”

“О, аз следвам пътеката на Вярата и Словото на Исус!” – отговори пътникът. А след това продължи:

“Една бисерна светлина е пленила сърцето ми и твърде силно ме привлича!”

“А извърши ли ти Божията Воля за земята, та да бързаш да си търсиш място на небесата?” – продължи да настоява Мамон. Това накара пътникът да му каже:

“Тази е Волята Божия – да си събирам съкровища на небесата!”

“Къде са човеците, които трябваше да докоснеш с благовестието за Исус? Тях забрави ли ги, или останаха някъде долу?” – отново попита Мамон. А пътникът, като наведе главата си, каза:

“Времето на земята е твърде зло и охладняло! И неверието се шири между хората, тъй щото малцината ме оставиха, когато пътеката се стесни премного...”

Тук Мамон лукаво извиси гласа си и строго извика:

“Пътеката ли се стесни, или ти стесни сърцето за братята си! Малко ли Злато и Сребро имаш в торбата си, та да ги облекчиш в мъката и немотията им? Да те приема ли Бог един едничък в Царството Си, когато си изоставил ближните си надолу по пътеката? Да се отваря ли бисерната Порта за тебе, когато през нея могат да преминават само прославените? Каква Слава носиш ти за Небесния Цар?”

Тук пътникът се смути и не знаеше как да отговори. А тогава Мамон хвърли златната си пелерина върху него, като му казваше:

“Върни се обратно надолу по пътеката и се научи да правиш Вярата и Словото живи и деятелни. Златото и Среброто в торбата ти са напълно достатъчни, за да извършиш Съвършената Божия Воля. А те могат да тежат на мястото си само тогава, когато придобиеш тяхната земна равностойност. Иди с тази твоя торба долу, и не се връщай тук горе, докато не придобиеш души за Господа...”

“Но как да ги придобия, как? Малцината, с които вървах, не издържаха на вятъра!” – извика жално пътникът, понеже сърцето му се раздвояваше. А Мамон с преправен глас му отговори, казвайки:

“Слушай Гласа на Бога! Аз съм ангел от ангелите Му, пратеник от Славата Му! Следвай мен, за да ти помогна да се върнеш тук горе както подобава – славен в Неговата Слава и побеждаващ в Неговото Име! А сега ми дай Златото и Среброто на Месията от торбата си, за да ги направя равностойни за земята!”

В този миг пътникът направи възможно най-страшния компромис, понеже свали торбата от рамото си, като я подаде на Мамон, казвайки му:

“Ето, вземи я! Понеже как да бих стигнал до Портата на Града без твоята помощ!”

Така ковчезникът на дявола ловко дръпна торбата. И като покри пътника с пелерината си, хвърли торбата към Ерусалимската Порта, крещейки ехидно към Господа:

“Задръж Си прехвалената Вяра и Слово, защото този Твой пътник вече не ги ще! И аз ще го направя от пътник към Ерусалим, да стане свидетел на Ерихон...”

В следващия момент, Мамон ловко извади подобна торба от мантията си, като я пхаше в ръцете на пътника, казвайки му:

“Изисках за тебе благословението от Отца, Сина и Святия Дух! Слез долу и ме следвай, за да бъдеш успешен както никой друг!”

Ето, че пътникът вече слизаше по пътеката, а сърцето му с всяка изминала крачка се помрачаваше. А когато вече беше напуснал Небесните места, около него се стрелнаха демони от поднебесието, които яростно разкъсваха бялата му дреха, докато го съблякоха гол, и накрая започнаха да нараняват и духа му. Но най-голямата изненада във видението беше пълната неадекватност на пребития и поруган пътник. (Точно тук, братко, си спомни писаното по-напред как плътта тълкува лъжливо състоянието на духа – б.а.) Той се смееше и викаше “Алелуя” и “Амин” на собственото си опустошение, без изобщо да разбере ужаса и жестокостта на падението си. Той вече нямаше Златото на Месията, за да разсъди, че Мамон е направил подмяна на вярата му. Той вече бе изгубил и Среброто на Месията, за да проумее, че е пленник на гибелната ерес на финансовия просперитет. А тогава Господ със сълзи в очите Си ми проговори, като казваше:

“Хайде, Стефане! Спомни си Моите думи в Евангелието! Спомни си писаното:

“Някой си човек слизаше от Ерусалим в Ерихон; и налетя на разбойници, които го съблякоха и нараниха и отидоха си, като го оставиха полумъртъв...”¹³

¹³ (Лука 10:30)

Кой е оня, който би слизал от Ерусалим в Ерихон? Няма ли това да е opak и нечестив човек, който е готов да размени горното за долното? Няма ли това да е безумец, който, при все, че е стигнал дори до Портите на Небесния Град, пак в последния момент не е имал достатъчно Търпение и Вяра, за да устои? Виждаш ли как в писаното е казано, че този безумец "налетя" на разбойниците, които го съблякоха и нараниха? Какво значи някой да "налети"? Не е ли бил такъв като птица в полета си към Небето, която отпосле е паднала в лукавата примка на птицеловеца? И ако Аз с божествена строгост съм заповядал в Откровението, казвайки:

"(Ето, ида като крадец. Блажен оня, който бди и пази дрехите си, за да не ходи гол, та да не гледат срамотата му)..."¹⁴

...то какво им се пише на всичките жители зад крепостите на Ерихон, които все по този начин са го напълнили – с ужасни компромиси и духовни падения?

Ето, предупреждавам Църквата Си, като ѝ казвам:

Невясто Моя! Във времето на умноженото беззаконие и до мига на Грабването ти ще бъдеш като един чувал бисери, пръснати по лицето на целия свят. Всеки от бисерите ще помни и пази Святите Ми думи, които гласят:

"Ще бъдете мразени от всички, поради Моето име; а който устои до край, той ще бъде спасен..."¹⁵

Ако пътникът в това видение своевременно се беше уповавал на тези Мои думи, той нямаше да отпадне в заблудата на беззаконните, но щеше да извърви и последните стъпки до Портата си и Вечния Живот. И ако всички да бихте знаели, че Златото и Среброто Ми в сърцата ви са Личното потвърждение на Завета Ми с всеки от вас, то да не биха го разменяли за нищо друго. Защото кой от вас няма своя библия, та да твърди, че му липсва Среброто Ми? Или кой от вас не е получил изобилно от Вярата Ми в Святия Дух, та да твърди, че му липсва Златото Ми? Или най-сетне – кои от вас да

¹⁴ (Откровение 16:15)

¹⁵ (Матей 10:22)

биха тръгнали да роптаят пред Мене, че не са спасили този или онзи чрез благовестието, когато никой не дохожда при Сина, ако не е бил привлечен от Бога и Отца?

Ето, предупреждавам всички с това видение, че Аз имам Силата отново да бъде Добрият Самарянин – дори и за изпадналите всред Ерихон, които са готови да спомнят първата си любов. (Понеже именно заради Спасителната Си Сила казах в притчата Си, че разбойниците оставиха човека не мъртъв, но “полумъртъв”, сиреч, с една последна искрица надежда за покаяние.) Защото ще излея на раните им Виното и Маслото Си, и ще ги изкупя с двата Си динара. Понеже единият от динарите е златен – за да им възвърна Вярата Си, а другият – сребърен, за да ги оправдая в Словото Си! А ти, слуго Мой, сега Ме последвай в следващото видение, което ще дам на сърцето ти, защото то е не по-малко разтърсващо от това, което вече видя. И там отново ще се яви радикалният и Свят прочит на твоя Господ на изреченото от Него в Евангелието.

Аз, Господ на Хълма Мория, все още говоря и не млъквам!

Блажени всички, които Ме познават като Добрия Самарянин!

Да, блажени са!”

2. ВИДЕНИЕТО С РАЗГУЛНИЯ ЖИВОТ НА БЛУДНИЯ СИН

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Ако искаме да бъдем докрай искрени към сърцата си, тъй, че да се съхраним в непорочност и чисти помисли пред Бога, то непременно трябва да признаем, че Евангелията на нашия Господ Исус Христос отдавна не са Свята територия, запазена само за Званите, Избраните и Верните. Тъкмо обратното – няма други книги, които да са били повече тъпкани, осквернявани и омърсявани, освен тях. Едва ли ще изненадам някого, ако спомена, че за лукавите и коварни човеци се казва, че такива “четат Евангелието като дявола”. Чудна ли ще ни бъде тогава ревността на нашия Господ, Който иска да ни съхрани за Себе Си в библейските разкази за Собствения Си Живот? Не е ли бил Божият Син невидим наблюдател на всичките мерзости и беззакония, които нечестивите са извършили със Словото на Благата Вест? Не са ли видели очите Господни как за две хилядолетия Неговото Евангелие е било тъпкано и осквернявано от световните религии? Не е ли записал Вечният Съдия в осъдителния Си Списък стотици хиляди и милиони религиозни властници, които са разменяли Златото и Среброто Му за пари, власт и влияние на земята? Не са ли водени кръстоносни войни и кръвопролития, нарочени в Името Господне, когато просто дяволът е разделял света, за да го владее чрез латинския надпис на тъмния си пантеон, който гласи “Divide et impera”, сиреч, “Разделяй и владей”? А инициалите на този надпис не образуват ли думата “DEI”, която на латински означава “бог”? И трябва ли човек да предприеме пътуване по всичките краища на света, за да се убеди колко могъщо и повсеместно е станало влиянието на християнската религия? Трябва ли непременно да посети съкровищницата във Ватикана, зорко охранявана от видеокамери и всякакви сензори, за да се убеди къде са събирали съкровищата си папи, кардинали, монсеньори и всякаква друга религиозна паплач на Мамона? Трябва ли навсякъде да документира с фотоапарат всичката показност, пищност, разточителност и богатство на тези, които по божествените стандарти на Евангелието трябваше да бъдат **“богати с Вярa”** и **“сиромаси в светски неща”**, предадени на

скромност, смирение и живот на саможертва? Не превърна ли самият свят тази християнска религия в показност и зрелище, което да отразява собствената му икономическа значимост или финансов просперитет? И когато се заредят официалните църковни празници, то какво отразяват директните телевизионни емисии? Дали бедния Лазар, покрит от струпей, на когото кучетата ближат раните, или някой мастит религиозен козел, който с мъка удържа помпозната златна корона на главата си? Ще успее ли такъв пръч да отнесе короната си в Небесните места, та да блесне сред Божиите Светии, като най-достоеен за ублажаване? Ще превърне ли златоткания си епитрахил в една едничка светла ленена дреха, или бронирания си автомобил в един чифт потъркани сандали, та дано напълно би се слял в Небесния Ерусалим сред Яков и Йоан, Петър и Андрей, Филип и Вартоломей? И ако да би се успокоявал някой, потърсил алтернатива на Римокатолицизма и Православието в християнските разклонения на Протестантството, то нима ще се възрадва сърцето му от онова, което ще види там? Няма ли да получи главозамайване от небостъргачи и празнични конгресни зали, в които може да влезе само ако си поръча смокинг под наем? Няма ли да се почувства не на място сред куп костюмирани величия, кой от кой по-титулувани и сребролюбиви? И ако тези три световни разклонения на Християнството са пуснали три дълбоки корена в почвата на онези четири Христови Евангелия, то ще се опита ли някой в Дух и Истина да сравни корените им с Корена и Потомъка Давидов? Ще намери ли всред тях **“кесииите, които не овехтяват”** или **“венеца, който не повяхва”**? Ще намери ли там съкровищата, които **“молец и ръжда не ги изяждат, и гдето крадци не подкопават, нито крадат”**?

Истината, братко мой, е такава, че когато някъде Вярата бъде нарочена за видима, а Словото се материализира в земното, то Исус отдавна Си е отишъл от подобно място! Защото Бог ни е обещал не земно, а Небесно Царство, не земни, а Небесни съкровища, не земен, а Небесен Живот! Така отново разбираш, че Евангелията на Христос многократно са били тъпкани, похулвани и опозорявани от много нечестиви хора, чиято сетнина е в огнения пъкъл. Защото поради такива изроди се е похулило

Божиеото Име сред езичниците, и техните безсрамни и гнусни дела всякога са били препънка и съблазън за неутвърдените в Завета Господен. Защото са мерзост пред Небето всякакви архитектурни грандомании и религиозни проекти, когато Отец, Синът и Святият Дух са останали вън от сърцето на човека. Защото са беззаконие пред Лицето на Всемогъщия всякакви пищни и разточителни церемонии, когато Неговата Благост и Милост всячески се презират и отхвърлят. Защото когато един религиозен властник стане по-недостъпен за обикновения вярващ от която и да било Порта в Небесния Ерусалим, то тогава между него и Христос е зейнала пропаст, дълбока като бездната. И не Божият Син, но Авадон се е вселил в сърцето на беззаконния. А за мен е без значение как подобни нечестивци биха изтълкували писаното в тази книга, нито пък дали биха ме претегляли през доктрините на своята безбожност. Понеже още в една от първите пророчески книги на служение "Мория", наречена **"Златното теле на църквата"** Господ ми даде да разбера, че има както дял от Бога, така има и дял за Бога.

Виж, братко мой, цялата християнска религия на земята, и знай от слугата Господен, че всичките ѝ лидери и царе имат дял от Бога, но нямат дял за Бога! И именно заради това последно съждение Господ ми даде видението от Живото Си Евангелие. Видение, с което Неговият Верен остатък ще се закрепил в Търпението и Вярата на Светиите.

Онова Търпение, с което да дочакаме обещаното от Исус, което не е в този свят! Онази Вярата, с която никога да не изгубим прицелната точка, но своевременно да я съхраним в сърцата си! Защото времето за категоричната ни промяна е "днес и сега", докато все още Вратата не е затворена при Пътя, и Господ ни призовава да се съберем при Него. "Утре" ще бъдем безвъзвратно закъснели, защото отлагането с "утре" е уловка на измамата, примка в нозете, която винаги ни задържа да не направим съдбоносната крачка. Именно тази крачка ще ни е нужна, за да се съхраним с непоколебим дух в Спасителната ни Канара, Която е Исус. А след всичко, написано дотук, нека ти предам думите, които Спасителят проговори на духа ми, миг преди да ми даде видението от Живото Си Евангелие. Ето думите Му:

“Слуго Мой! Когато произнесеш думата “Завет”, то с какво я свързва сърцето ти?”

“О, Исусе! Заветът е Твоето Завещание! А Завещание има там, където има наследство. Тъй щото под Завет аз разбирам Твоето Небесно Учение, което ще ни направи Божи наследници в Небесното Царство!”

“Правилно Ми отговори, Стефане! Защото наистина ето това е Заветът Ми – Завещание, с което се наследява Царството! А сега помисли и Ми кажи кои се удостояват да бъдат наречени наследници, за да имат право в Завещанието?”

“Господи мой! Това са Божиите чеда, достигнали до пълнолетното мъжество, в мярката и ръста на Твоята пълнота! Това са всички, които Отец е призовал да бъдат участници на Твоето божествено естество, в Твоя Образ, в Твоята Сила, в Твоя Дух!”

“Така е! И тук също Ми отговори вярно! Но сега помисли, че Отец Ми е направил Завещанието достъпно за всички – както за наследници, така и за ненаследници. Тъй щото всички могат да се докоснат до обещанията в Завета, но не всички да ги получат. И в отношението към Завета едни ще проявят Вяра и Търпение, но други – невяра и нетърпение. А ти – като разделиш ясно едните от другите – кажи Ми:

В коя от двете групи ще се появи конфликт с Бога и Отца - в тази на търпеливите и Верните, или в тази на нетърпеливите и неверните?”

“О, Спасителю мой! Нетърпеливите и неверните ще стигнат до конфликт с Бога и Отца, защото те искат всичко от наследството – днес и сега!”

“А кой максимално би се възползвал от нетърпеливите и неверните, за да ги обърне в бунт против Бога? Няма ли това да е дяволът?”

“Така е, Господи! Дяволът е, който ще подклажда желанията, амбициите и страстите на неверните и нетърпеливите. И тогава те ще бъдат измамани да направят размяна на Божието Наследство с друго наследство на земята, защото не са достигнали да преминат през Портите

на Небесния Град, нито да се увенчаят с Венеца на Славата, за да бъдат наследници на Царството!”

Господ тъжно се усмихна на думите ми, а в очите Му бликнаха сълзи. И ето, че Той продължи да ми говори, като казваше:

“Знаеш ли кой е най-големият ужас за душите на антихристите, погълнати в пламъците на ада? Това е ужасът да осъзнаят, че са проиграли шанса си за Вечен Живот по най-безумния начин! Защото никой от тях не е отворил Библията с желание да погуби душата си, но с намерение да се спаси. Никой от тях не е призовавал Бога с желание да Го похули, но с намерение да Го следва! Но когато е дошъл мигът всеки от тях да вдигне кръста си, да се отрече от себе си, и така да Ме следва, у мнозина плътското е надигнало страшен вой, защото е искало невъзможен дял от Бога. Небесно обещание, което да се реализира в земен живот! Сетнина за Светии, която да се получи от ръце на нечестиви! И тогава твоят Небесен Отец е прочел притчата на Сина Си, за да я превърне в съдба за всички, които отказват да се уповават в Търпението и Вярата, но се мамят в нетърпение и невяра.

И ето, Стефане! Аз дойдох към сърцето ти, за да ти дам притчата Си като видение от Живото Евангелие, та дано всички биха я разбрали и проумели, за да бъдат съхранени без недостатък сред умноженото беззаконие.

А ти знаеш ли коя е тази Моя притча?”

“О, Исусе! Без всякакво съмнение съм сигурен, че това е притчата за блудния син, защото Святият Ти Дух я разгърна в сърцето ми, докато Ти ми говореше...”

Спасителят ме прегърна, а след това отново продължи да ми говори, казвайки:

“Прочети сега първите думи, които съм изрекъл в притчата Си, за да ги видиш и в самото видение, което предстои...”

Отворил библията си, аз жадно започнах да чета думите Господни, които гласяха:

“Някой си човек имаше двама сина. И по-младият от тях рече на баща си: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели имота...”¹⁶

Докато още четях, Исус пак ми проговори, казвайки:

“Виждаш ли как по-младият син иска с нетърпение дела, който му се пада от имота? Ето това негово желание отговаря на религиозните амбиции, които мнозина имат към Завета Господен. Те си искат дела от наследството, при все, че са твърде млади и непълнолетни. Те искат Господното Евангелие да им послужи не за Небесен, но за земен успех. Не за Небесно блаженство, но за земно благоденствие. А сега забележи твърде важните думи в онова, което Ми цитира:

“И той им раздели имота...”

Може ли Моят Всемогъщ Отец да раздели Завет, който е неделим и Свят, или нетленно Наследство, което е утвърдено до века?”

“Не, Исусе! Заветът Ти остава един, както и Наследството!”

“Защо тогава съм казал в притчата Си, че Той им раздели имота? Какво е в случая разделянето?”

От въпроса на Господ в сърцето ми блесна искра, която беше самият отговор. Ето защо Му отговорих, казвайки:

“Ах, скъпоценни мой Учителю! Отец е пратил дух на разделение, който да действа, та да се отсеят Верните от неверните, търпеливите от нетърпеливите. И този дух е Легион, духът на лъжепророка, който мами мнозина да си получат земния дял, като се отрекат в дело и пример от Небесния! Именно това е разделянето на имота от Бога и Отца! Разделяне, за което и Апостол Павел ни е предупредил във “Второто послание към Солунците, където е писано:

“И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата...”¹⁷

¹⁶ (Лука 15:11-12)

¹⁷ (2 Солунци 2:11-12)

“А каква е самата лъжа, слуго Мой? Не е ли тя измамата да си послужиш с Небесен Завет за земно благополучие, и с Небесни обещания за земно благоденствие?”

“Точно това е лъжата, Исусе!”

“Виж тогава видението, което ще се разкрие пред очите ти. Защото то е Господната присъда върху блудницата Вавилон, която е създадена от блудните синове...”

В този миг Господ докосна главата ми, тъй щото пред очите ми се разкри и самото видение. Аз виждах как по-младият син напуска Святото Присъствие на Баща си, държейки през рамо торба, пълна със Златото и Среброто на Месията. Така той твърде много се отдалечи от дома на Баща си, тъй щото дори напусна страната, в която живее Той. А и самата притча на Исус напълно доказваше видяното от духа ми, понеже в нея беше записано:

“И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна...”¹⁸

А ето, че край него тутакси наскочаха демони на алчност, сребролюбие и користолюбие. И като го мамеха да вади от торбата си златните и сребърни монети на Баща си, мигновено му ги осребряваха в земни пари и богатства. Така съвсем скоро безумецът влезе в огромна и шумна гостилница, където започна да яде и пие с пияници и блудници, като постоянно бъркаше в торбата си и вадеше монета след монета. Била тя златна – за да се поругава с Вярата Исус Христова, била тя сребърна – за да омърсява и продава Словото Му. А като го видяха, че е твърде богат, около него се вкопчиха всякакви користолюбци и мошеници, като го нудеха отново и отново да хвърля златни и сребърни монети за разточителни пиршества и най-отявлени оргии. Но ето, че накрая торбата му се смали, тъй щото в нея бяха останали само една шепа монети. И блудният син, пиян и с потъмнял поглед, ги извади в ръката си и ги хвърли на гостилничаря, казвайки му:

“Налей на всички ни за последно! И напълни до горе чиниите с вкусни мезета! Да ядем и прием, защото утре ще умрем!”

¹⁸ (Лука 15:13)

Така, сред оглушително одобрение, той разкъса торбата, в която вече нямаше нищо от дела, даден от Баща му...

Гледката бе тъжна и страшна. Едва сега разбирах колко неподправен е ужасът да имаш дял от Бога, но не и дял за Бога. А Господ, като докосна с ръка рамото ми, тихо проговори, казвайки:

“Нека сега видението продължи в един по-късен момент, когато тази чужда на Бога страна е обхваната от голям глад и разорение. И ти виж на кого отива да се представи блудният син...”

С вълнение погледнах към видението, когато видях как блудният син коленичи пред самия дух на лъжепророка, който е духът Легион, просейки благоволенията му, и казвайки му:

“Ах, господарю мой! Помогни на един окаян нещастник, изпаднал в лишение и изгубил всичко!”

А Легион, като се разсмя гръмогласно, казваше му:

“Поклони ми се и ще ти помогна! Целуни пръстена ми, и ще ти дам да пасеш свинете ми! Но на рошковите им да не посягаш, защото не си ми станал толкова угоден, колкото са те!”

В следващия миг безумецът вече целуваше пръстена на лъжепророка и му се покланяше. А в един по-късен миг от видението аз вече го виждах как угоява свинете на Легион, без да може да се докопа дори до помята им. И тогава сълзи бликнаха на очите ми, тъй щото извиках към Исус:

“Ах, Господи мой! Ще се сбъдне ли целият прочит на притчата Ти в това видение? Ще преживее ли блудният син покаяние, та да има сила да се върне при Баща си и да потърси прошка от Него? Ще извика ли този блуден син на своя Небесен Отец:

“Тате, съгреших против Небето и пред Тебе; не съм вече достоен да се наричам Твой син; направи ме като един от наемниците Си...”¹⁹

В отговор Исус избърса сълзите ми с Десницата Си. А после тихо ме попита:

“Преживяха ли покаяние търговците, които ти дадох да изобличиш преди четирнадесет години? Преживяха ли покаяние

¹⁹ (Лука 15:18-19)

пасторите-наемници, които превърнаха Евангелието Ми в дискос за собствения си просперитет, за да си закупят апартаменти и коли, и да платят за престижните университети на отроците си? Преживяха ли покаяние чародеите в духа на Езавел или насилниците в духа на Корей? Дойде ли някой от твоите хулители пред портата на дома ти, за да ти каже:

“Прости ми слуго Господен, защото те похулих, и грехът ми е тежък пред Бога и Отца! Застъпи се за мене, грешния, в молитвите си, защото стъпках жертва, която не биваше да се тъпче, и поругах светило, което не биваше да се поругава!”

Дойде ли някой от тези, които те разпънаха на Кръста Господен, та горко да изплаче безумието си, и да ти каже:

“Прости ми, Божий човече, и не зачитай гвоздеите на мерзостта ми, с които те прободох в ръцете и нозете, когато изгарях книгите, които ти даваше даром на Божието домочадие! Грехът ми е винаги пред мене, и стореното ме осъжда, и мир от Бога нямам!”

Дойде ли някой от яловите и неблагодарните, за да ти каже:

“Прости ми, Маслино Господна, че ядох изобилно от тлъстия ти корен, но всякога останах с празни ръце за делото ти, и без никакъв благ дар за даването ти! Помажи ме с Масло в Господното Име, за да се изцели сърцето ми от тази най-лоша болест на неплодието, заради която губя едничкия си дял за Бога!”

Казвам ти, слуго Мой, че само за малцина тази Моя притча ще се сбъдне в целия си прочит, понеже духът на умноженото беззаконие днес е ослепил сърцата и душите. И едно най-страшно коравосърдечие владее мнозинството!

А на всички Мои – Звани, Избрани и Верни, които сега прочитат думите Ми и виждат Скритата Манна в Моето Евангелие, Аз сега ще кажа:

Имайте Търпението и Вярата Ми, за да наследите обещанията на Завета Ми! Пребъдвайте в Златото Ми, за да скриете помислите си далече по-горе! Пребъдвайте в Среброто Ми, за да се съхраните

без порок – в дух, душа и тяло до мига, когато ще ви грабна при Себе Си!

И най-сетне – последвайте Ме в последното видение, което ще дам на сърцата ви! Защото то е Святата Надежда, която прониква като Котва оттатък Завесата – в тържеството на Божиите Светии и всред духовете на усъвършенстваните праведници!

Аз, Господ на Хълма Мория, все още говоря и не млъквам! Блажени блудните синове, които имат Силата да се върнат при Баща си! Той греха им няма да Си спомни, и падението им няма да Му дойде наум! Но непременно ще ги облече с бяла дреха, и ще тури Пръстена на Завета на ръката им! И като ги насити с Благостта на жертвения Си юнец, ще ги запише като род на Изкупените!

Амин и Амин!”

3. ВИДЕНИЕТО С КОТВАТА, ПРЕМИНАЛА ОТТАТЪК ЗАВЕСАТА

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Като слуга, на когото Господ даде изобилен достъп до Престола Си, и изключително изобилие от Съкровищницата Си, аз нямам нито една причина за безпокойство или несигурност в оставащите до свършека на този свят месеци и години. Без значение дали Грабването би настъпило когато спя, или пък когато работя, аз познавам Небесната си Порта, и знам, че бисерната й Светлина ще ме изиска. Не само мен, но и съпругата и децата ми, и съработника ми, с които заедно износих тежкия товар на пророческото благовестие. И не само нас, но и всички Божии чеда, които приеха пророк в името на пророк, и не се съблазниха в сиромашията ми, нито се уплашиха от яростните вълни на нечестието против Светлината на Хълма Мория.

В минали години пламналата ми ревност за Божия Верен остатък ме караше да искам от Исус да се разпъна за всичките си братя и сестри. И ако някак е възможно – Господ да покрие с жертвата ми онези, на които не достига Вяра или Твърдост, но само и само да не спират, а да продължават да се приближават при Него. После обаче щях да разбера, че Кръстът от Господ е личен и се носи поединично. Тоест – на него е възможно да разпна единствено себе си. Така разбрах, че този Кръст идва като съдба в живота на всеки християнин. И рано или късно всеки ще трябва не само да чуе, но и да изпълни Святата Господна повеля, която гласи:

“Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери...”²⁰

Виждаш ли, приятелю мой, как Господ казва **“нека дигне кръста си...”**? А не е ли това недвусмислено доказателство, че всеки има да носи

²⁰ (Матей 16:24-25)

кръст? Друг е въпросът какъв смисъл влагат в Кръста човеците. Защото за едни той ще е украшение на верижка, за други - поемане на отговорност, а за трети – преминаване през смърт на всички човешки и плътски желаниа. Било, че аз съм понесъл кръста си – не мога да гарантирам, че другите ще го понесат, та дори и да са се вдъхновявали от книгите ми. Било, че на мен Господ е дал Силата да понеса страшните противоречия в живота ми – не мога да бъда сигурен, че другите ще плащат цената, както я плащам аз. Ето затова към ревността си за Бога трябваше да прибавя и благоразумие, и смирение, и мъдрост, че не зависи от оня, който иска, но от Бога, Който дава. Защото Бог Отец още на пророка Си Моисей каза:

“...и ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожалея когото ще пожалея...” ²¹

Как и защо, къде и кога, кой или коя – това е заключено в Божия Суверенитет, и няма човешки устни, на които да е дадено да търсят сметка от Всемогъщия Бог за намеренията Му. Казвам ти всичко това, защото знам, че е възможно предишното видение да е наскърбило сърцето ти. Но по-добре да ни наскърби Исус, отколкото изменчивата човешка природа. Защото сълзите измиват очите, както дъждът прозорците. И когато на сутринта слънцето изгрее, домът ще е много по-светъл.

Аз силно се надявам, че след прочита на тази книга никой от нас няма никога повече да обръща главата си назад, та да съжалева за отминали дни или пропуснати ползи. Защото нито един от дните на Вечната радост все още не е дошъл, и нито една от Вечните ползи все още не е придобита. Тъкмо обратното – ние тепърва има да очакваме всички добрини от идещите векове на Обновлението. И ако само се замислим, че там отгоре ни наблюдава цял облак от Божии Светии, то трябва със сигурност да възрадваме сърцата си, че сме участници в Святата привилегия да прославяме Исус с Търпението и Вярата, на които сме призовани в Завета Му. Защото Апостолът Господен не напразно е хабил мастило и пергамент, та да запише:

“Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни

²¹ (Изход 33:19)

сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол...” ²²

Виждаш ли как Павел е записал, че ни е нужно Търпение и Вяра? **“С търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще, като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни...”** Какъв беше проблемът на цялата християнска религия, та така да затъне в тресавищата на гибелни ереси и бесовски учения? Не се ли яви проблемът точно тогава, когато се изчерпа Търпението? Не влязоха ли вълците в разградените кошари точно тогава, когато пастирите престанаха да гледат към Пастиреначалника? И ако Словото Го е нарекло Начинател и Усъвършител, то не се ли открива зад тях Алфата и Омегата, Първият и Последният, Младенецът и Разпнатият? Ще бъде ли достатъчно да се доверим на Начинателя, ако не платим цената за Усъвършителя? Ще ни стигне ли за Вярата Младенецът, ако не стигнем в пълнолетно мъжество до Разпнатия? Ще научим ли Небесния Език на Любовта, ако знаем Алфата, а не познаваме Омегата?

Нека ти кажа, братко мой, че след четиринадесет години на Посвещение от моя Господ аз всеки път се чувствам пред Него като слепеца Вартимей. И от цялото си сърце съм благодарен на Исус, че никога не ме лиши от усещането, че съм слепец. Защото само така благодатните ми срещи с Него се превръщаха в онази желателна съдба, за която Той е казал:

“За съдба дойдох Аз на тоя свят, за да виждат невиждащите, а виждащите да ослепеят...” ²³

“О, брате Стефане! Не говори така! Тебе Господ те е направил да Му бъдеш зеницата!” – ще каже някой от Верните ми сподвижници.

Не отричам, любезни мой приятелю! Христова зеница съм! Но пак ще кажа и потвърдя, че не съм виждаща, но проглеждаща зеница! Защото пълното ми проглеждане ще се сбъдне оттатък Портата на Исахар, когато

²² (Евреи 12:1-2)

²³ (Иоан 9:39)

Господ ще яви сетнината ми наяве. А дотогава – аз все още проглеждам, както се случи да прогледна и във видението, което Исус ми даде, защото до този момент пак си бях сляп пред Него. Затова нека ти предам думите, които Той ми проговори, за да ме подготви за проглеждането ми:

“Слуго Мой! Както сам се убеждаваш – Търпението и Вярата на Светиите са онова, което ви трябва, за да се съхраните сред умноженото беззаконие, и да устоите против духа на лъжепророка. Но ти сега Ми кажи какво представлява Търпението, защото за Вярата съм ти говорил достатъчно...”

“О, Исусе! Търпението е Съвършеният плод на Надеждата! Защото ако за нещо се надяваме, ние с Търпение го чакаме, както ни насърчаваше Апостол Павел в Римляните...”

“А защо ти пишеш Търпението с главна буква, според както ти заповядах?” – попита ме отново Господ. А тогава аз Му отговорих, казвайки:

“Исусе! Още преди да започна да пиша тази книга, Ти ми каза, че ще ни благословиш с Твоето Търпение, а не просто с нашата представа, че можем да търпим. А Твоето Търпение, макар и не с главна буква, в Словото е записано като **“дълготърпение”**...”

“Точно така е, Стефане! Именно дълготърпението е Търпението с главна буква. Но ти сега отново помисли, че то е Съвършеният плод на Надеждата. А има ли библейски стихове за Надеждата, които да стигат чак до Светиите в Небесния Ерусалим?

Защото именно така книгата ще придобие в пълнота заглавието си – Търпението и Вярата на Светиите...”

Устните на Исус блестяха в такава ослепителна Светлина, щото самите стихове просто чакаха да бъдат прочетени. Ето защо с възмущение Му отговорих, казвайки:

“Ах, скъпоценен мой Спасителю! В Светлината на устните Ти прочитам стиховете, които гласят:

“...да имаме голямо насърчение ние, които сме прибегнали да се държим за поставената пред нас надежда; която имаме за душата като здрава и непоколебима котва, която прониква в това,

което е отвътре завесата; гдето Исус като предтеча влезе за нас, и стана първосвещеник до века според Мелхиседековия чин...”²⁴

В този миг Исус лъчезарно се усмихна, тъй щото духът ми се потопи във вълните на неизразимата Му Любов. И Той, бъркайки в мантията Си, ме запита със съкровен Глас, казвайки:

“Искаш ли тази здрава и непоколебима Котва, слуго Мой! Искаш ли с Моята Надежда да се закрепиш съвършено в Търпението на Светиите?”

Думите на Господ подкосиха колената ми, тъй щото паднах по лице пред Него. И като прегърнах нозете Му, едвам успях да промълвя:

“Спасителю мой! Цял живот съм Те следвал с неразделено сърце и всичките ми помисли са за Тебе и в Тебе! Аз Те моля да благословиш с Надеждата Си Моите братя и сестри, за да устоят в това най-страшно време и да преминат невредими до Портите на Небесния Ерусалим...”

В отговор Господ ме привдигна на нозете ми, а след това извади в Десницата Си златна Котва, като ми казваше:

“Ела и Ме последвай във видението, което ще ти дам. Защото искам да науча на Мъдростта Си всичките Верни на Завета Ми!”

След тези думи Той отново докосна с ръка главата ми, тъй щото двамата с Него се намерихме над водите на едно пространно море, над което блестяха звездите по нощния свод. И там Исус ми подаде Котвата Си, като ми казваше:

“Хайде, пророко Господен! Имай за душата си Моята Надежда като тази здрава и непоколебима Котва, която прониква в Небесния Ерусалим, дори до Святия Олтар на Всемогъщия. А ти сега вземи Котвата и я хвърли към Небето, за да се случи писаното в “Евреи”!”

С възторг и благоговение, които не мога да опиша, аз взех златната Котва от Исусовата Десница. И като благодарих мислено на Бог за Силата на Святия Му Дух, с която ме е обдарил, завъртях Котвата неколkokратно в ръцете си, като я хвърлих нагоре към звездите. Така видях, че от Котвата се яви духовна верига, която продължаваше до дълбочините на духа ми. А самата тя, като се издигна десетина метра нагоре от мен и Исус, започна

²⁴ (Евреи 6:18-20)

да пада, докато стигна водите на морето, които я погълнаха, тъй щото усетих как веригата опъна сърцето ми. Но това море не беше просто море, а самият свят, лежащ в лукавия. И аз изненадан извиках към Господа, като Му казвах:

“Ах, Исусе! Каква я мислих – каква стана! Котвата Ти никак не стигна до Небето, но падна в морето. И сега заповядай на слугата Си да я издърпа, понеже аз не искам да хвърлям Надеждата Ти в света...”

Исус ме погледна с укор, но очите Му бяха твърде приятелски и добри. И Той, като дръпна веригата, за по малко от секунда Си прибра Котвата. А след това, изпитвайки ме с дълбокия Си поглед, ме попита:

“Каж ми: Какъв ти беше проблемът? Защото ако не разбереш проблема си, нито пък ще хвърлиш Котвата Ми в Небето!”

В този миг Святият Дух нахлу към сърцето ми, тъй щото ясно видях проблема си. И затова казах на Спасителя:

“Господи мой! Моят проблем е бил този, че не съм се отрекъл напълно от света, който лежи в лукавия. И затова именно морето привлече Котвата, а не Небето. По силата на една гравитация от неумрял егоизъм, аз със собствения си егоизъм съм насочил Котвата към морето, ако и духът ми да я хвърли към Небето...”

Исус поклати одобрително главата Си, а след това отново ми проговори, казвайки:

“Ти видя правилно проблема си. Но сега искам да помислиш върху думите на Мъдростта Ми. Когато хвърляш една котва, то тя да пада ли трябва, или да се издига...”

“Господи! Тя трябва да пада, защото това би било нормалното й случване. Но ето, че Небето е над мен, а морето под мен! За да се случи нормалното падане на котвата, като хвърлена от ладия, Небето трябва да ми е под нозете, а морето над главата!”

“Ами, хайде тогава! Покори Ми се, за да започнат да стъпват нозете ти по Небето! Защото тогава с Моята Надежда в сърцето си ти няма да имаш никакъв проблем!”

“Обърни нагоре нозете ми, Господи!” – извиках аз, и продължих:

“Аз се отричам от света и всичко, що е в света, защото обичам Небето Ти и всичко, що е в Небето!”

В този момент се случи чудо. Защото тялото ми се завъртя, тъй че нозете ми сочеха нагоре, докато главата ми сочеше към морето. Усещането беше странно, защото уж висях надолу с главата, но усещах, че стъпвам в Небесните места. И не просто в Небето, но върху едно друго море, наподобяващо на стъклено. И едва тогава, обърнат също като мен, Исус усмихнат ми подаде Надеждата Си, казвайки:

“Хвърли сега Котвата Ми, за да видиш къде ще падне!”

Без всякакво усилие аз просто раздвижих ръката си и хвърлих златната Котва. А тя, като полетя към водите на стъкленото море, премина през тях и продължи надолу, до Небесния Ерусалим и Святия Олтар на Отца. И чак тогава осъзнах, че съм свидетел на една пречудна картина от Откровението, тъй щото с вълнение извиках към Господ:

“Исусе! Чудо на чудесата! Виждам стъкленото море, примесено с огън, и свирачи с Божии арфи, които пеят Песента на Моисей и Агнето! Те видяха как Котвата, която хвърлих, премина край тях, и вкупом се възрадваха!”

“И няма как да не се възрадват, слуго Мой! Защото си Верен приятел на Сърцето Ми и с тази Свята пророческа книга, за която трябваше да пребориш духа на света, Аз съвършено ще извърша Святото Си Дело в сърцата на Моите братя и сестри. Защото ще науча всичките Си Верни да стъпват с нозе по Небето, по водите на стъкленото море, което е Святостта и Твърдостта на Светиите!

Ето, Божии люде!

Явих ви Скритата Манна, свързана с Търпението и Вярата на Светиите! Отречете се от духа на света, и всичко, що е в света, за да бъдате всичките ви помисли горе, тъй щото Небето да стане пътят, по който вървите с нозете си! И като имате Надеждата Ми като здрава и непоколебима Котва – хвърлете я в сред стъкленото море, за да премине оттатък Завесата – при Святия Олтар на Моя Бог и Отец! Едва тогава ще разберете колко Славна е свободата на Небесните създания! Едва тогава ще съхраните съвършено Златото

и Среброто на Месията! Защото ще имате в сърцата си защитата на Отца, Сина и Святия Дух!

Търпението и Вярата на Светиите!

Блажени всички, които са послушали Зова на устните Ми и Святото свидетелство на пророка Ми! Такива непременно ще пеят Песента на Моисея и Агнето, и ще намерят нетленните си бисери в Портите на Небесния Ерусалим!

Аз, Господ на Хълма Мория, осветих Търпението и Вярата Си в тези Небесни видения, дадени на слугата Ми!

Аз ги изговорих! Аз ги изрекох!”